

POUR
FÉLICITER
2020

So
cho
básně
v próze

Ivan Langer

aneb POJEDNÁNÍ o ŽIVOTĚ a SVOBODĚ

**So
cho
básně
v próze**

aneb POJEDNÁNÍ o ŽIVOTĚ a SVOBODĚ

**Kdo
vysvětlí
Generaci Z
podstatu
Lustračního zákona
dá jí
Budoucnost
víc než
Iphone**

**Slepý snadno uvěří
Barvoslepému,
že Svět je Černobílý**

Před třiceti lety, v listopadu 1989, prošly naše životy zásadní změnou. Padl totalitní režim, jehož esenciální podstatou byla nenávisť a odpor vůči všemu svobodnému a nezávislému, vůči lidské spontaneitě a individualitě, vůči přirozené lidské touze jít za svým snem, za svým štěstím! Padl režim, který dával jistoty panelákové šedivosti, kolektivní neodpovědnosti, všeobjímající průměrnosti. Padl režim, v němž bylo (pod hrozbou trestu odnětí svobody) povinností pracovat a volit! Padl režim, v němž se všichni měli mít stejně, ale neměli se stejně. Padl režim, v němž si měli být všichni rovni, ale přesto byli rovni a rovnější. Padl režim, v němž někteří mohli dělat to, na co (vzhledem ke svým schopnostem) neměli, zatímco jiným dělat to, na co měli (vzhledem k jejich schopnostem) bylo zakázáno! Padl režim, v němž pravda byla lež a lež byla pravda.

**Znáte-li cíl,
máte-li vůli k cíli jít,
je délka cesty
ne podstatnou veličinou!**

Následovalo třicet let svobody, přesněji čtvrtstoletí nejsvobodnější doby (1989–2013) v našem českomoravskoslezskoslovenském kousku zeměkoule za posledních mnoho set let! Svobody slova a projevu pro každého. Svobody vlastnit a podnikat. Svobody věřit i nevěřit. Svobody jít za svým snem... Můžeme se těšit na pokračování této ojedinělé doby svobody? Je z čeho a na co se těšit? Jsme odsouzeni za nepoučitelnost k opakování chyb a omylů našich předků a minulých generací? Mělo by nás to, co bude, zajímat? Máme vůbec možnost to nějak ovlivnit? A pokud ano, tak jakým způsobem? Je to vůbec potřebné? Má to smysl? Vyplatí se nám to?

**Jsou bitvy, které musíte ve válce vybojovat,
i když v nich nevíťezíte.
A to proto, aby nepřítel věděl,
že se ho nebojíte.
A přátelé věděli,
že máte vůli a odvahu bojovat!**

Třicet let je dost dlouhá doba nejenom pro jeden život, ale i pro vývoj společnosti. Představuje jednu generaci, jejíž cíle, priority, hodnoty mohou být (a také v mnoha ohledech jsou a musejí být) odlišné od té předcházející. Čas plyne, člověk se vyvíjí; společnost se posouvá dál. Sociologové, psychologové, politologové i historici se navzájem prou, zda je to vývoj v podobě přímky, sinusoidy, spirály, kruhu, či nějaké jiné křivky. Je vůbec možné tento vývoj nějak graficky popsat, zachytit, zpodobnit? To samo o sobě není podstatné. Podstatné je, nakolik má vývoj společnosti dějinnou a kulturní kontinuitu, nakolik na sebe navazuje, nakolik se jeden od druhého dokáže poučit, nakolik společnost a lidé v ní opakují chyby a omyly generací předešlých. Podstatné je, zda jsou hodnoty, které přetrvávají více než jeden lidských život. Podstatné je, zda existují hodnoty, které jsou vždy moderní (up to date) bez ohledu na letopočet či věk člověka. Podstatné je, zda má smysl v současnosti hlásit se k něčemu, co pochází z minulosti. Podstatné je, zda se vyplatí do budoucnosti stavět na něčem, co není nejnovějším poznatkem vědy a techniky, nejvýkonějším softwarem, nejpohlednějším hardwarem, nejcoolovatějším povoláním, nejjednodušším způsobem užít si život... Podstatné je vědět, pro co má smysl žít, po čem toužit a za co bojovat.

Naše velikost či malost je dána myšlením, vůlí a srdcem!

Podstatou člověka je touha po životě. Touha po příjemném životě. Touha po pohodlném životě. Touha po životě naplněném uspokojením. Uspokojením v rovině duchovní, mentální a materiální. Není to tak dávno, kdy podstatou člověka byla nejen touha po vlastním životě, ale i po pokračování svého života v podobě reprodukce své deoxyribonukleové kyseliny za účasti zástupce opačného pohlaví téhož živočišného druhu. Ne, že by se tato touha zcela vytratila (to by s námi byl opravdu konec), ale přirozenost touhy po zachování živočišného druhu homo sapiens (v některých částech našeho světa) v posled-

ních letech oslabuje. Že by to byl (ne)chtěný projev jeho touhy po životě naplněném uspokojením (ze sebe sama)? Že by narození dítěte nemělo již vést k pocitu člověčího štěstí? Že by reprodukce člověka již nebyla cool? Zajímavé otázky, ale pro esej jiného zaměření, než je tato! ☺

**Posměch hlupců
Mne neuráží;
Naopak utvrzuje
Že to,
co dělám,
Dělám správně!**

Je touha člověka po životě, po spokojenosti, po úspěchu, po bohatství, po pohodlí spojencem svobody? Chci-li být úspěšný, spokojený a bohatý, mám se na cestě za svým přirozeným cílem zabývat něčím tak abstraktním, jako je svoboda? Vždyť moje právo (moje svoboda) je být úspěšný, spokojený a bohatý! Má smysl ohlížet se za uplynulými třiceti lety? Anebo se dokonce dívat až padesát či sedmdesát let zpět? Proč to chtít a kde k tomu najít motivaci? Kde na to vzít čas a na úkor čeho?! Vždyť před chvílí kamarád sdílel úžasnou fotku na Instagramu a já mu ji musím olajkovat; protože kdybych ji neolajkoval, mohl by se cítit neolajkovaně dotčeně! Vždyť najít včerejšek na mé Fejsbúkové zdi si žádá dlouhé rolování přes množství statusů a sdílených příspěvků přátel a tudíž spoustu času! Vždyť výsledovka za loňský rok byla důležitá pro výplatu letošních bonusů a už není třeba se k ní vracet. Vždyť dnes vyhraný soudní spor je příslibem zítřejší fakturace. A vracet se ještě mnohem dál a ještě někam úplně jinam...?! Jakou souvislost má to, co bylo, s tím, co bude, když nejdůležitější je to, co je?! Vyplatí se mi to? Co tím získám? Co na tom vydělám? Chci být úspěšný, spokojený a bohatý! Tady a teď!

**Jen blbec nemění své názory.
Jen blbec mění stále své názory.**

Nejsem neplacený mentor. Nehodlám nikoho poučovat. Nejsem placený kouč. Nehodlám nikoho řídit. Nejsem samozvaný soudce. Nehodlám nikoho soudit. Nejsem samolibý mesiáš. Nehodám nikoho spasit. Nejsem bláznivý altruista. Nehodlám se rozdat. Nejsem pískající krysař. Nehodlám nikoho vést!

**Raději litovat toho,
že jsem bojoval
a prohrál,
než litovat toho,
že jsem nebojoval!**

Moje odpověď na výše položené otázky zní: Co bude zítra, vychází z toho, co bylo včera. Bylo-li mi včera dobře, nemusí mi být dobře i zítra, pokud se o to nepostarám dnes! Je smutnou realitou, že míra ekonomické svobody a s ní související míra občanské svobody (v našem geopolitickém prostoru) neustále klesá. Je realitou, že míra uvědomění si bezprostředního propojení svobody s potenciálem vlastního osobního růstu klesá. Ke škodě a újmě všech těch, kterých se to týká! Pokud si totiž umím spojit míru mé osobní úspěšnosti s mírou ekonomické a občanské svobody, je zcela logické, že by mne měla otázka svobody jako takové bytostně zajímat. I kdybych to viděl sebevíce egoisticky a sobecky. Prostě se mi to vyplatí! A to nejenom z pohledu toho, co dělám teď, ale i s výhledem na to, co budu či nebudu dělat, co budu či nebudu chtít dělat zítra, pozítří, za rok, za deset – dvacet let... Ovšem jen v případě, nejsem-li svým založením „korporátčík“ anebo ještě hůř „korporativista“, nejsem-li „oligarchista“ anebo „socialista“. Ani jednomu z nich totiž svoboda nevoní a ani nemůže vonět! Jsou ve své podstatě jenom šedivé myši, součást anonymního davu a beztvaré masy, oblažující se pocitem výjimečnosti vlastnictvím nejnovějšího typu iPhoneu, Huawei, Samsungu či velikostí kanceláře, destinací firemních cest, stavem bankovního účtu, cenou služebního auta či kázáním univerzálně naordinovaného dobra.

**Nechť si každý
volí
koho
volí
třeba
vily
třeba
voly
myšlení bolí**

Svoboda je esenciální podstatou všeho! A to bez ohledu na to, zda na prvopočátku všeho bylo či nebylo slovo! A to bez ohledu na to, zda věříme či nevěříme v Darwinovu evoluční teorii druhů. A to bez ohledu na to, zda známe či neznáme fyzikální pojem entropie a její sociologický rozměr. Svoboda má mnoho podob a rozměrů: svoboda slova, vyznání, projevu, pohybu, podnikání, vlastnictví... Svoboda je právo na nedotknutelnost soukromí. Svoboda je esenciální podstatou všeho; pro člověka, který chce ve svém životě něco dokázat! Svoboda je odpovědnost za svůj vlastní život. Milujeme-li svobodu, pak z nás těžko může být udavač tajné policie, dozorce v koncentračním táboře, marketingový vymývač mozků či lepič plakátů vůdce. Milujeme-li svobodu, pak z nás těžko může být desátý referent obchodního úseku worldwide korporace. Milujeme-li svobodu, pak máme zájem na tom, aby náš životní prostor byl co nejsvobodnější, neboť jen tak si svůj život můžeme naplno užít. Milujeme-li svobodu, je pro nás správnou cestou k úspěchu, spokojenosti a bohatství!

**JSEM MENŠINA!
Vzdělaný
Inteligentní
Pracovitý
Zodpovědný
Zreprodukováný
Svobodomyšlný
Světlopletý
Heteroidní
Zdaněný
CHCI OCHRÁNIT!**

Svoboda je jen jednou z cest, jak dosáhnout úspěchu, spokojenosti a bohatství. Jedinou opravdovou, ale jen jednou z cest. Je náročné dosáhnout bohatství v přirozené konkurenci – podnikatelských schopností, lidských dovedností. Jednodušší cesta je získat výhodu oproti přirozené konkurenci nějakou regulací, nějakým omezením, nějakou úpravou pravidel; ovšem takových a tak, které vyhovují mně osobně nebo mé firmě. Je náročné na sobě pracovat, vzdělávat se, rozvíjet své schopnosti, a to vše pak podřídit rovnému a férovému měření sil. A tak ti, kdo nenávidí svobodu anebo nemají dostatek schopností a nemohou unést odpovědnost za sebe sama, vymýšlejí různé

kvóty, stanovují pohlavní, pletové či sexuální předpoklady pro výkon funkcí. A tak se určují poloměry zakřivenosti banánů, velikost a barevnost značek, množství cukrutukubílkovin v potravinách, délka směn a výše odměn za práci, pravidla pro tu či onu dotaci a příspěvek... Z času na čas si říkám, že ono poučné rčení Ronalda Reagana o svobodě a generacích by byla docela dobrá kérka jako prevence proti zapomenutí (a symbolizující sounáležitost se společenstvím svobodomyslných)... Jen nevím, kam s ní? Na paži, na stehno, na prsa, na... ☺

Gruzíнец Rusem

Rakušan Němcem

Slovák Čechem

Svoboda vychází z vědění. Pramenem vědění je touha po poznání. Předpokladem vědění a poznání je vzdělání. Nemám na mysli vzdělání v podobě vysokoškolského titulu a diplomu! Znáám zástupy vysokoškolsky vzdělaných, akademickými tituly ověčených idiotů.

Znáám neméně dlouhé zástupy těch, kteří přes všechno, co vědí, co se naučili, co poznali, nevěří v to, že svoboda v podobě svobodného rozhodování a svém životě, v podobě svobodného podnikání je tím nejdůležitějším základem a předpokladem pro život naplněný uspokojením. Ti první, ale zejména ti druzí mají rudou vyrážku v podobě malých hvězdiček, srpečků a kladívek při představě, že přirozená nerovnost lidí z pohledu jejich schopností, dovedností, znalostí, pracovitosti, vzdělání, zkušeností má mít přímý projev v majetkové nerovnosti lidí a v sociální stratifikaci společnosti.

Teze, že jsme si rovni jen ve svých právech, povinnostech a příležitostech jak jít za svým životním snem, je pro ně zdrojem zuřivosti, zloby a nenávisti. Současné ale zdrojem nekonečné vynalézavosti, jak tomu co nejvíce zabránit. Samozřejmě pod rouškou člověčí sounáležitosti, s hesly o solidaritě a projevy o spravedlnosti. A tak regulace, daně, poplatky, příplatky, příspěvky, dávky, dotace... A tak přichází postupná proměna státu v drogového dealera vytvářejícího davy sociálních fetišů, kteří jsou na něm závislí a s ním existenčně propojeni a jemu oddáni. Stát dealer a zloděj v jedné osobě, neboť dřív, než může něco někomu rozdat, musí to nejdříve někomu ukrást. Daně! Poplatky! Daně! Poplatky! Daně! Za práci, za úspěch, za odpovědnost. Daně! Poplatky! A tak přichází postupná destrukce základních principů existence lidského společenství, ať již věříme, že jsou dány přírodními zákonitostmi anebo Bohem. A tak přichází plíživá relativizace hodnot, z nichž vyrůstali naši rodičové, prarodičové, praprarodičové...

Každá moc má nemoc mít větší moc!

Svoboda vychází z vědění. Jeho předpokladem je vzdělání. Kvalitní vzdělání. Vzdělání vycházející z touhy po poznání. Vzdělání vycházející z kritického myšlení. Vzdělání vycházející z pokory a respektu vůči člověku jako výsostnému nositeli práv rozhodovat o svém životě, jako výhradnímu nositeli odpovědnosti za sebe, za svoji rodinu, za svá rozhodnutí.

Výsledkem vědění je víra v sebe sama. Můžeme jí říkat třeba sebevědomí. Příčemž o něm platí, že: „Sebevědomí stříkající z Hlouposti a Neznalosti je Ubíjející. Sebevědomí pramenící z Vědomostí a Zkušeností je Inspirující.“ Jen sebevědomí postavené na vědění může dát svobodu. Opravdovou svobodu ducha a mysli. Svobodu rozhodovat sám o sobě, o svém životě. Jistotu, že nejsem jednou provždy odsouzen k dané roli. Jistotu, že kdykoli mohu udělat rozhodnutí změnit svůj vlastní život. Věřím, že tento druh sebevědomí současně umožňuje nevnímat svobodu jako „sobeckou hodnotu“ či „egoistickou veličinu“. A už vůbec ne jako trvalý a neměnný stav své mysli, vlastního těla, společnosti, v níž se nacházím. Jako neekonom nejsem tím nejsprávnějším, kdo by měl citovat poučky Adama Smithe z jeho Bohatství národů. V mém pojetí (pour féliciter) pojednání o svobodě na ni zdaleka nepohlížím jen jako na ekonomickou veličinu. Nicméně platí, že prosazování mých racionálních ekonomických zájmů (využíváním své svobody) přináší prospěch nejenom mně osobně, nýbrž i celé společnosti. Stejně tak platí, že sebevědomí, postavené na vědění mi říká, že k tomu, abych se mohl cítit a být svobodný, musí být svobodná i celá společnost a je v mém bytostném zájmu o to pečovat a svobodu chránit!

**Je lepší
přemýšlet a být nešťastný,
než
nepřemýšlet a být šťastný...!**

Jděme si za svým cílem. Dávejme ale vždy kousek z naší energie, z naší soustředěnosti na úspěch i ve prospěch prostoru – společenství, v němž žijeme a podnikáme. Pokud si věříme a máme smysl pro fair play, pak se nám i nám podobným tato investice vyplatí.

Čím méně někdo bude o nás rozhodovat, tím větší šanci uspět bude mít každý z nás. Nezapomeňme, že: „Pouze ten, kdo ví, že neví, má šanci vědět!“ Vědění je to největší bohatství, kterého můžeme dosáhnout. Přinejmenším proto, že ho žádná inflace neznehodnotí. Zejména proto, že ho nikdo nikdy nemůže ukradnout! Pouze vědění je ve své podstatě svoboda!

Člověk by měl pořád po něčem toužit, protože přestaneme-li po něčem toužit, jsme mrtví! Je důležité stále se mít na co těšit. Je-li toho, na co vzpomínáte, víc než toho, na co se těšíte, už jste de facto mrtvý. Před dvaceti lety jsem inicioval založení CEVRO, liberálně konzervativního think-tanku. Již tehdy jsem věřil, že správa věcí veřejných v rukou politiků musí být postavena nejen na entusiasmu, ale i na odbornosti. Vždy jsem věřil v sílu a význam vzdělání (vědění). Před třinácti lety jsme s kolegy založili soukromou Vysokou školu CEVRO Institut o. p. s., neboť pouhé zaměření se na politiku a na politiky se mi zdálo jako příliš malá ambice. Jsme vysoká škola, která při respektu k povinnostem vyplývajícím z vysokoškolského zákona, při respektu ke svobodě a apolitičnosti akademické půdy, se nebojí hlásit se k hodnotám jako je svoboda, vláda práva a tržní ekonomika. Snažíme se vést mladé lidi k tomu, aby si tyto hodnoty osvojili, aby s nimi pracovali, aby o nich věděli a naučili se kriticky myslet. A nebyli jen držitelem vysokoškolského diplomu a nositelem akademického titulu... Pokud jsem napsal, že: „Jen sebevědomí postavené na vědění může dát svobodu. Svobodu rozhodovat sám o sobě, o svém životě. Jistotu, že nejsem jednou provždy odsouzen k dané roli. Jistotu, že kdykoli mohu udělat rozhodnutí změnit svůj vlastní život.“, myslel jsem při tom na Vysokou školu CEVRO Institut. Cíl má jméno „CEVRO University“! Malá respektovaná prestižní soukromá vysoká škola! Cíl jsou její absolventi, kteří si z ní odnášejí vyvážený mix informací a znalostí akademického i výsostně praktického rázu, s nimiž se naučili pracovat a individuálně si je vyhodnocovat, zpracovat a použít ve svém odborném i osobním životě. Cíl jsou absolventi, kteří umí kriticky myslet! Tajně doufám, že v jejich řadách bude hodně stejných „úchylů“ jako já, kteří si budou říkat: „Svoboda je to nejdůležitější v mém životě!“

Když zlu jednou ustoupíš,

vrátí se...

Silnější

o tvoji

slabost!

V posledních letech vidím cílenou a vědomou relativizaci komunismu, relativizaci listopadu 1989 a zpochybňování polistopadového vývoje. V této situaci je myslím klíčové, abychom dokázali pochopit význam listopadu

1989. A k tomu musíme dostatečně dobře vědět, co byl totalitní režim a mít srovnání s tím, v čem žijeme dnes. To se týká zejména mladé generace. K pochopení listopadu 1989 patří i znalost toho, co mu předcházelo: rok 1945, rok 1948, soudní procesy, popravy, rok 1968, normalizace... To jsou ovšem dějiny, příběhy, s kterými se mnohé děti a mladí lidé ve školách vůbec nesetkávají, neznají je. Velmi intenzivně prožívám to, co se ve společnosti a v politice děje. A jsou to pro mě spíš traumatizující prožitky, neboť to, čeho si životě cením nejvíc, a to je svoboda ve všech těch rozměrech a kategoriích, se momentálně dusí a sípe! Jsme čím dál tím víc spoutáváni a regulováni. Má to dvojitý rozměr. První je míra regulace v každodenním životě. Ta nás čím dál tím víc svírá. Každý krok, který máme sami svobodně udělat, je nám předurčován normativními zásahy, ať již prostřednictvím zákonů, vyhlášek, nařízení nebo soudních rozhodnutí. Některé zásahy v podobě zákazů a příkazů jdou přitom proti samotné podstatě lidské existence a vytváří absurdní situace. Ty pak vedou k tomu, že lidé vnímají dotyčné nařízení a dotyčnou regulaci jako nesprávnou a snaží se ji obcházet. A rostoucí počet regulací vede k rostoucímu despektu vůči státu a státní autoritě. To je jedna věc, která mě trápí. Druhou je destrukce standardního politického systému, kterou prožíváme a který jsem považoval (v tom jsem se asi mýlil) za jednu provzduť daný, po listopadu 1989 daný. Tedy, že žijeme v zastupitelské, parlamentní demokracii, která je postavena na derivátu montesquieuovské dělby moci na zákonodárnou, výkonnou a soudní, které se navzájem vyvažují. To se neděje! Trápí mě omezování svobody slova a projevu tím, jak se jednotlivá média stávají hláskou troubou různých „ismů“. Přičemž mnohdy svobodu projevu ohrožuje více slovo nevyřčené, než slovo vyřčené. A nevyřčeného je čím dál tím víc. Zato se množí balastní slova odvádějící pozornost od toho, co je zamlčováno. Netušil jsem, jak aktuální je Orwellův román 1984, vydaný v roce 1949!

**Čím méně víry
v lidech a mezi lidmi je,
tím snadněji
Krysařova flétna oblužuje
a
ve stádo myší je proměňuje!**

Považuji se za hrdého občana České republiky, asi to bude geny kulaka, které ve mně kolují. Jak říká jeden můj kamarád genetik: „Geny neojebeš!“ Ty tam jsou! Cítím se být součástí evropského kontinentu a evropské civilizace, kultury. Nikdy jsem nepatřil mezi nadšené eurofily – hurá, hurá, EU! Evropská integrace a spolupráce je úžasná idea, ovšem ne v podobě,

v jaké ji prožíváme. Jsem smutný z toho, jak lidé, kteří nás tam kdesi daleko reprezentují, se čím dál tím víc vzdalují hodnotám, kterých si vážím. Děsí mě, jak opovrhují tím, co dělá a dělalo Evropu Evropou, jak popírají naše kořeny, historii, tradice, jak zapomínají na to, že jsme vzešli z anticko-židovsko-křesťanského myšlení a hodnot. Jak zpochybňují tyto kořeny a destruuji civilizaci, jíž jsme součástí. Čím víc je takových relativistů, čím víc je takové destrukce, tím více se otvírá prostor pro lidi, kteří bytostně nenávidí svobodu a uvažují totalitně. Čím více je takových hlupců, tím více je prostoru pro populisty, kteří jako pištcí zapískají a dav myší a kryš za nimi snadno jde. Protože v reálném životě vidí, že něco je špatně! Ti, kteří by měli reprezentovat jejich stát, potažmo Evropu, jim totiž nedokáží dát srozumitelná, pochopitelná a logická řešení. A tak zklamání jdou za samozvanými pištcí, krysaři! Přeji si, aby se znovu dali dohromady lidé, pro které je svoboda esenciální hodnotou, ale kteří ji dokáží z akademicko-filozoficko-politické roviny přetavit do každodenního života, do každodenních rozhodnutí a dokáží popsat, co je špatně. Nikoli říkat, co máme dělat! Protože my se máme rozhodovat sami. Stát nám nemá říkat, co máme dělat. Stát nám nemá říkat, můžeme-li si pokácet strom nebo ne, můžeme-li kouřit v hospodě nebo ne, můžeme-li dělat to či ono. My sami si to máme udělat a my sami za to máme nést odpovědnost! Stále chovám naději, že takoví lidé jsou! Jste-nejste to vy?!

**Kdo
vysvětlí
Generaci Z
podstatu
Lustračního zákona,
dá jí
Budoucnost
více než,
iPhone**

Dorůstá první generace v produktivním věku (otcové, matky dětí), která s datem svého narození po roce 1989 už nepoznala život v nesvobodné společnosti, která neměla žádná omezení, naopak se neomezeně těšila z možností konat, podnikat, cestovat, mluvit, psát. Je přirozené, že tito mladí lidé berou tyto možnosti za své, za samozřejmost. Možná proto si ani nepovšimnou, že se něco děje. Masivně totiž rezignujeme na svoje soukromí, necháváme stát vpadávat do našich nejtímnějších sfér. Necháváme stát i velké korporace slídit v našich datech. Když se data promění v informace, stávají se nástrojem,

kterým jsou ovládáni lidé, kterým je ovládána celá společnost! Nedotknutelnost soukromí, ochrana soukromí, je jeden z důležitých atributů svobody. Způsob, jakým se k soukromí dnes přistupuje, je dalším projevem proměny společnosti, v níž se vytrácí odpovědnost, která souvisí s právem a s oprávněním. Mám-li nějaké oprávnění konat, vykonávat jistý druh moci, základní kontrolou a korektivem má být moje všudypřítomné vědomí odpovědnosti, tedy skládání účtů. Jakmile se tato souvztažnost rozpojí, odpoutá-li se moc nebo pravomoc od odpovědnosti, společnost se začne rozpadat a výkonná moc hypertrofovat. Moc nemůže existovat bez odpovědnosti, moc bez odpovědnosti je totalita!

Bolševik

ať už

bílejší

žlutější

černější

zelenější

fialovější

růžovější

je furt

Rudejší!

Dorůstá generace „otců a matek svobody“, generace, která nepoznala dobu nesvobody a pokud ano, tak jen v raném dětském věku. Jste její součástí? Myslíte na své cestě za štěstím jen sami na sebe, anebo i na své děti? Přemýšleli jste někdy nad tím, co je příčinou toho, že rodiče nerozumějí svým dětem a děti nerozumějí svým rodičům?! Přemýšlíte nad tím, že to, co je teď tak, jak je, nemusí tak v budoucnu být? Jednoho dne, pokud se součástí našeho štěstí stane i (vesměš příjemný) proces reprodukce, mělo by vás zajímat, co z něj bude, jaké hodnoty budou naše děti vyznávat, jaká pravidla pro své životy i životy svých rodičů budou stanovovat, nakolik budou pokračovateli našich životních hodnot, tužeb a přání... Víte, zajímáte se o to, co se učí ve škole? Viděli jste někdy jejich učebnice z kategorie historie a společenských věd? Mně to zajímá a viděl jsem! A proto jsme v CEVRO z.s. vydali učebnici „Výchova k občanství“ a rozeslali ji na více než čtyři tisíce škol. Je cestou k pochopení toho nejlepšího ze všech špatných společenských uspořádání – liberální demokracie. A letos vydáváme další, věnovanou našim státním svátkům. Jen ten, kdo zná své kořeny, má budoucnost! A proto učíme studenty Vysoké školy CEVRO Institut kritickému myšlení. A proto, při všemu respektu ke svobodě akademické půdy, se veřejně hlásíme k principům svobody, vlády práva a tržní ekonomiky!

Naše velikost či malost je dána myšlením, vůlí, srdcem!

Generaci mých rodičů se říká „ztracená generace“. Říkám to také. S velkým smutkem a lítostí, protože změna po listopadu 1989 je zastihla v situaci, kdy už byli natolik semletí a zformováni nebo zdeformováni komunistickým režimem a natolik energeticky a mentálně vyčerpáni, že ani nebyli schopni si onu změnu a nastalé příležitosti užít. Někteří z nich možná měli očekávání, že budeme „socialisticky dál pracovat a kapitalisticky žít“. Možná, že tato nenaplněná očekávání stála u zrodu zklamání, které je živnou půdou pro všechny druhy populismu, jichž jsme dnes svědky. Je to tatáž živná půda, do které lze zasévat jedovatá semena typu, že „za komunistů to nebylo zas až tak úplně špatné“, že „vlastně ta demokracie je nějaká divná“, že „je potřeba lidi kontrolovat, vládnout jim“, a že „bezpečí a jistoty jsou mnohem důležitější než svoboda“. Že kdysi bylo líp, a že teď zase bude líp!

Kobliha bez marmelády

Mléko bez smetany

Vejce bez skořápky

Rohlík bez mouky

Párek bez masa

Netušil jsem, že třicet let po listopadu 1989 znovu začne boj o samotnou podstatu lidského společenství, ale i evropské civilizace a kultury. Pokud bych měl jistotu, že je dost lidí, kteří to vnímají podobně jako já, a že mezi nimi jsou lidé, kteří chtějí stavět své životy na svobodě, zastupitelské demokracii a kořenech evropské civilizace, byl bych klidný. Nejsem, a tak píši, přednáším, networkuji, přesvědčuji, provokuji...

**Máte-li
Ústavu
u prdele
je to jen
hajzlpapír**

V roce 1990 jsme si mysleli, že už je odpracováno, vybojováno, ale dnes vidím, že boj za svobodu je skutečně nekončící proces. Dnes vidím brutální normalizaci myšlenek, návrat zpátky k totalitnímu myšlení. Dnes nám, poprvé od listopadu 1989, vládu sestavili komunisti a premiérem je agent Státní bezpečnosti. Dnes, třicet let po Listopadu, naplňujeme heslo, že každá generace má tolik svobody, kolik si zaslouží, respektive myšlenku Ronalda Reagana, že „svoboda není nikdy dál od zániku než jednu generaci“. Jsme o jednu generaci dál. Jsme či nejsme žábou v pomyslném kotli, ve kterém se voda vaří a vaří a vaří...?

**Když budu 17.11.
na Národní třídě
pískat na StBáka,
či pietu budu rušit?
Mlácených nebo Mlaticích?**

Nechci být žábou v kotli a nechci se nechat uvařit! Jak jste na tom vy?! Mojí největší životní výzvou je dělat všechno pro to, aby co nejvíc lidí bylo prodchnuto hodnotou zvanou svoboda ve všech jejích rozměrech a kategoriích. Aby svoboda nebyla pro lidi prázdným pojmem, frází, aby se nestala zprofanovaným slovem, aby lidé chtěli svobodně rozhodovat o vlastním životě, aby za to chtěli nést zodpovědnost a nenechali si život ukrást. Často dostávám otázku, co dělat pro to, aby TO, co je, nebylo tak, jak to je?! Dobře položená otázka je mnohdy cennější, než samotná odpověď. Na otázku odpovídám otázkou: Co jste dnes udělali pro to, aby TO bylo jinak, než jak to je?! Co jste dnes udělali vy?!

**POUR
FÉLICITER
2020**

Sochobásně

V síti

Ivan Langer

V síti Ivana Langera

@VsitiIvanaLangera

**dopřejme
Intelektuálům
možnost bojovat
proti
Kapitalismu
je to bezpečnější
než jim dát
možnost budovat
Socialismus**

CEVRO, z.s.

Jungmannova 29/19
110 00 Praha 1 – Nové Město
Tel.: +420 221 506 724
Email: info@cevro.cz
č. účtu: 11692399/0800
www.cevro.cz
<https://www.facebook.com/CEVROPrague/>

Vysoká škola CEVRO Institut, z.ú.

Jungmannova 28/17
110 00 Praha 1 – Nové Město
Tel.: +420 221 506 700
Email: info@vsci.cz
Č. účtu: 2261283001/5500
www.cevroinstitut.cz
<https://www.facebook.com/CEVROInstitut.cz/>